

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Qvibus Totvm Hominis Christiani Officivm Explicatvr; Quídque is fugere,
quid agere debeat, quàm exactiſimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindellicorum ; Dilingæ, 1695

Discursus IV. De Reverentia Ecclesijs debita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45993](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45993)

DISCURSUS IV.

De Reverentia Ecclesijs debita.

Nter alia beneficia à Christo huic Mundo collata notatu dignissimum est, magni illius inter Deum & homines commercij, à peccato jam pridem intercepti, reparatio. In quem finem Receptor noster Ecclesias elegit, ut locum, in quo tale commercium precipue exercendum esset, statueret, quas potius divinâ suâ nobilitâvit præsentia, ut Paradisi, ut ita dicam, essent emporia; ubi pangendas inter Patrem suum & nos, transactiones omnes & contractus ipsemet contraxit. Unde facile colligitur, quantum in jurâ afficiant Mediatorem nominis sui Christum Ecclesiarum promotores; quantumque toti humano generi inferant damnâ; tam salutaremque necessarium terram inter & eam commercium de novo è medio tollentes; summâque cum temeritate leges ab unâ, & alterâ parte saucitas in negotio tam gravi infringentes. Loquendum est mihi hodiernâ die de violatione adeo iniqua, adeoque, si speculum ante oculos vestros, tantam ejus malitiam monstrositatemque ad nullum repræsentans, propoluero, nullus dubito, quin ad proprium sui infamem aspectum tam enorme fecerit, basilisco inter serpentes similli-

mum, emortuum cadat; tanta est pernicietate, quam infert, gravitas.

II. Omne commercium in mutuâ bonorum permutatione consistit. Atque ita commercium, quod est inter Deum & hominem, in Reverentia tributo Deo exsolvendo, & auxilio, quâcumque in necessitate homini conferendo, situm est. *Da et accipe, Eccl. 10. 16. justifica animam tuam, inquit Dominus, in iustis hujus contractus pactis subscribens.* Hos duos quoque propter fines Salomon declaravit se Templum suum ædificasse: *Ad hoc tantum, ut ad oleantur incensam coram illo, en pri-2.6. mariam divini cultus causam: ad hoc tantum ut respicias Orationem servi tui, 2. Paral. en causam secundariam, ut favorabili 6. 19. responso signentur supplicationes nostræ. Propter ambos hosce fines nostræ quoque erectæ sunt Ecclesiæ. Ordiamur à primo, ut cognoscamus, quanto Violatores Ecclesiarum se scelere contaminent.*

I.

III. Virtus Religionis, quâ homo Snpreme Dei Majestati debitum exhibet cultum, non solum est una illarum, quæ humanum exornant animum, præcipua; sed adeo ipsius est, ut propria dici possit. Præcipua est, quia omnium virtutum moralium prima est, eaque ipsa, quâ Deus ab hominibus

F 3 bus

IERI
manus.

bus cunctis debitum adorationis, Sacrificij, deprecationis, aliorumque devotionis operum exigit obsequium. Hominis maximè propria est, quia in nullo homini subjectorum animalium nec ullum quidem ejus reperitur vestigium. Potest homo, licet terra Princeps, addiscere pietatem erga majores suos & parentes à Ciconia, fidelitatem à Canibus, castitatem à Turture, ab Apibus virginitatem; patientiam à Vermibus, ab ipsis etiam Formicis providentiam, ad quarum scholam à DEO se mitti cum rubore agnoscunt mortales. *Vade ad formicam, o piger, & discite sapientiam.* Sed quod ad virtutem Religionis, in debito Dei cultu consistentem, lectio à nullo alio, quàm à Deo ipso, homini dictari potest. Atque hoc ideo à me dictum sit, ut cogitationes vestras ad rerum hic tractandarum sublimitatis proportionem eleveretis, diversoque Ecclesias ab illo, quo res creatas super terram aspicitis, impostertum oculo intueamini. Quoniam quantum illarum, quibus DEO debitus redditur honor, actionum crescit sublimitas, tantum, & pari modo locorum pro tali cultu exhibendo stabiliter determinatorum excellentia augetur aestimatio.

IV. Dixi determinatorum. Quia licet totus Mundus ingens sit quoddam Templum, in quo quivis Creatorem suum revereri possit, necessarium nihilominus fuit, particularia constitueret loca, in quibus supremæ divinæ naturæ excellentiæ majori cum decentia tale submissionis tributum exsolvetetur. Profectò non defuere Ha-

retici hallucinantes, cum Deum in omni loco, non esse aliud, erigere Ecclesias, quam obsequium ubique terrarum illi debitum, ad paucos tantum orbis angulos restringere. Sed insani isti non meminerunt, quam immensitate sua Deus sit ubique, non tamen æqualiter ubique divinæ suæ præsentia ostendere signa. Etiam anima nostra tota est in toto corpore; in pedibus, in pectore, in musculis, verbo, in omnibus partibus; attamen præsertim dicitur esse in capite & in corde; quia in his præcipue & hominis proprias exercet operationes; in capite, velut vitæ intellectualis principio, in corde, tanquam vitæ animalis fonte. Sic igitur, quamvis eodem ubique terrarum modo sit Deus idem; nihilominus in cælo, & in templis eius magis propriè dicitur, quia magis que loco clariora actualis suæ præsentia exhibet signa, magisque velut Deus operando gratiam & gloriam, que sunt nobiliores ejus inter creaturas actiones, elargitur. *Dominus in templo sancto suo. Dominus in cælo sedet & respicit.* In cælo residet velut anima in capite, hoc est, interiori vultus sui splendorem manifestius diffundendo. Est in Ecclesia, sicut anima in corde, hoc est, magis absconditè, modis vitæ que obscuris vitam tribuendo. Hinc illud ob finem se elegisse templum dixit: *Elegi & sanctificavi locum istum, ut esset cor meum ibi.* Quod si ergo Dominus in Ecclesijs residet, licet anima in corde; & si ibidem velut in terrestri cælo majestatis suæ erexit thronum, quis non videt, quam convenienter

Prov. 6.
6.

S. Th. 2.
2. q. 48.
ar. 3.

P. SEGN
Homo Cris

Et plus in ipsis Ecclesijs, quam ulli-
 diuinitatem eius honorare presentiam?
Parce ad sanctuarium meum, inquit
 ille ipse, non reverentia aliqua ordi-
 naria contentus, sed talem, quæ cun-
 ctos sacro quodam impleat horrore;
 observantiam desiderat, observantiam
 dico, supremo & illimitato ejus Do-
 minio dignitateque conformem. *San-
 ctuarium meum metuite;* *Ego Domi-*

Y. Immensum hoc Reverentia
 debitum per presentiam JESU Christi
 in Sanctissimo Sacramento absque
 mensura in Christianorum angetur Ec-
 clesijs. In rigore loquendo, anti-
 quum illud tam celebre Hierosolyma
 Templum non potuit dici propria
 Dei Domus, quia, ut loquitur Apo-
 stolus, *non in manus factis Templum habi-*
ta. Nostra verò Ecclesie proprijsi-
 me Domus Dei appellari possunt, quia
 in ipsis personaliter sub sacris sp. cie-
 bus residet Christus Deus. Id quod,
 ut quis agnoscat, singularissimè in-
 pediat observantiam. Iustum & æquum
 est, ut in omni quidem loco ab externis
 libere sumus invasionibus; multo æqui-
 uocum est, ut in domo propria secu-
 ri simus. *Domus sua unicuique tu-*
solonum refugium ac receptaculum est,
inquit Lex. Quare si semel tantum
 Christus nostras honorasset Ecclesias
 presentia sua, & postea discessisset,
 cecisset nihilominus, solum, quia in
 illis presentis fuit, summopere easdem
 revereri; deberemusque hanc solam
 ob causam pavimentum illud, pedum
 Redemptoris nostri vestigio sanctifi-
 catum, osculo venerari, ingredientibus

cum S. Davide dicere: *Adorabimus* *ps. 97. 7.*
in loco, ubi steterunt pedes ejus. Et de
 facto, apud quasdam Nationes, sedes,
 in qua Rex quievit, licet vacua, eadem,
 quæ persona Regis, colitur veneratio-
 ne. Quanto magis, si tantum semel
 Christus nostras visitasset Ecclesias,
 omni affectu, obsequio & adoratione
 Christiani easdem colere deberent?
 Et ad hæc sufficiens non erit motivum,
 esse illum omni momento inibi præ-
 sentem, & usque ad Mundi finem per-
 manentem, perpetuamque elegisse ha-
 bitationem?

VI. Ad hæc, si Christus JESUS illas
 elegit, in hunc finem omni studio elegit,
 ut ibi talem in terris honorem
 reciperet, quo omnes injuriæ, cum in
 carne mortali in terris degeret, amore
 nostri tolerata, abolerentur. Hæc
 est mirabilis illa intentio, quæ motus
 seipsum sub accidentibus panis in
 Sanctissimo Sacramento velatum re-
 liquit. *Ut igitur coleremus per myste-*
rium, inquit Eusebius, *quod semel obla-*
tum fuerat in pretium. Et ut hanc ra-
 tionem bene intelligatis, considerate,
 Charissimi, Corpus JESU Christi, per-
 sona Verbi Deificatum, longè aliter,
 quam meruerat, fuisse tractatum. Si-
 lentio prætereamus, quæ à primo con-
 ceptionis instanti corporibus glorio-
 sis propria quatuor dotes ipsi debe-
 bantur, triginta trium annorum spa-
 tio fuisse dilatas, cui debito non nisi
 post triumphalem Resurrectionem
 tunc satisfactum. Nihil dicamus de
 his; omnes Redemptoris nostri in
 vita tam paupere labores, omnia mor-
 tis ejus tam iniquæ & ignominiosæ op-
 pro-

IERJ
 manus.

probria, omnes injuriæ, omnia tormenta, omnes calumniæ & irrisiones solam Christi sanctissimam carnem immediatè feriebant, & si animam læserunt, solum indirectè, & quasi per Sympathiam læserunt. Jam verò æquilibrium fuit, ut ad compensandos hujusmodi cruciatus Divinum Christi corpus ordinarium esset adorationis nostræ objectum, ut templa Calvariæ monti, Altaria Cruci succederent, illaque Caro, quæ Judaicæ crudelitati scandalum fuit & scopus, signum esset quotidianum, in quod fidelium, juratissimorum perfidia Judaicæ osorum, pietas collimaret. Nullus de hoc dubitandi nobis locus relinquatur, si considerabimus; quantumvis Redemptor noster omnes Mundi injurias & despectus in Passione sua sustinuerit, voluisse nihilominus corpus suum jam exsanguie spectabili funeris honoratum pompâ in sepulchrum planè novum manibus non plebeijs inferri; centum odoriferi liquoris ondiri libris; denique, pro more Magnatum hujus terræ, Sindoni, selectissimis imbutæ aromaticis, involvi; ita ut perfectè implementum sit, quod Isaias prædixit: *Ei erit sepulchrum ejus gloriosum.* Et quare *S. Th. 3.* hoc, inquit S. Thomas, nisi ut Christus Sanctissimo corpore suo omnem, qui ineffabili Redemptionis nostræ excessui non præjudicabat, honorem redderet, innocentissimæ carni, vix ab animâ derelictæ, statim toleratas absque ullius commiseratione injurias & tormenta compensando? Ita ut hoc præceptum sit inter alia moti-

vum, cur Christus omni cum Divinitatis suæ plenitudine corporaliter in Ecclesijs nostris habitare vellet, ut Christiani, quas in corpore mortali non nisi ingraticissimos hominum animos experto, passus est injurias & contemptus, devotione suâ restituerent.

VII. At perpendite quæso, quam longè plurimi Christianorum à justissima hac Dei intentione adimplendâ aberrent! Deus, ut cum hominibus ageret, Tempa elegit, omnemque ad supremum illis honorem deferendum obligat, ut tanquam coram gloria suâ sede, violata per hostes sancti in Passione gloria, redintegraretur. Christiani verò cunctas hujus commercij leges violantes, pro debito tantæ Majestati obsequio, irreverentias illi, etiam infidelibus iniustas, rependunt. O Ecclesiæ! quanto per vos ipsas sanctiores, tanto magis ab imbecillâ fide nostrâ profanantur! Virtus Religionis ante omnia internam & externam protestationem nostram exigit, quâ præsentem in locis sacris Creatoris magnitudinem, supremamque ejus in corpus & animam nostram Dominium agnoscamus & revereamur. At ecce, quomodo in vilipendendâ Dei præsentia ibi se homo occupat. Lingua, oculorum, sinus, humerorum, omniumque membrorum in hujusmodi profanatoribus libertas non videtur interdare aliud, quam datâ operâ DEUM irritare. Quod si civiles etiam leges præcipiunt in Ecclesijs sine disturbance, & perturbatione Divina fieri debere,

P. SEGN
HOMO CRIST

Ivan. 19.

Isai 55. 10.

S. Th. 3.

p. 9. 51.

art. 2.

debet, quanto magis Divina hoc
 requirant? *Dominus in templo sancto
 suo: sicut à facie ejus omnis terra.*
 Ita in personâ Dei nos alloquitur Pro-
 pheta. Verum quasi plusquam uni-
 versalis in legibus omnibus è cælo
 hæret dispensatio, plurimi non ma-
 gis sibi ducunt conscientia loqui &
 loquari in Ecclesijs, quam publicis in
 plateis, & angulis, & si forte, quis bre-
 vi illo tempore, quo tremendo Missæ
 sacrificio, linguam frenet, de-
 bito boni Christiani officio sibi satis-
 factum videretur. Charissimi, Ecclesia
 edificata est, ut cum solo Deo ibi lo-
 quatur. *In templo ejus omnes dicent
 gloriam.* Vos autem non solum non
 hæc hanc Deo gloriam, refertis. Si
 nullius, sed etiam alios ad eam cum
 reverentia reddendam impeditis, &
 nunquam vos impunes ob hoc futuros
 perire: sed non ideo cessabit Deus am-
 plius domum suam domum orationis
 vocare. *Domus mea domus orationis
 vocabitur.* Hoc nostro seculo talis ri-
 tuus non videtur Templis convenire.
 Privatis vocari deberet Domus confa-
 bulationis, domus animi remissionis,
 domus pascende curiositatis; ad hunc
 usum hanc nunc adeuntur Ecclesie,
 ut tantisper fallatur tempus, videan-
 tur amici, novi de vicinis audiantur
 rumores, & rumores. Non ignoro
 quædam, humanam corrigere garru-
 litatem, operam etiam ab ipsis philo-
 sophis difficilem æstimatam esse; ni-
 hilominus pro modico illo tempore,
 quod in Ecclesia consumitur, non
 est difficultis emendatio, si ibi semper
 vivat de præsentia Dei fide uterentur
 &c. *Sequenti Christi. instr. Tom. III.*

Christiani, perpenderentque quam
 stricta aliquando de omnibus verbis,
 sine necessitate in loco Sacro prolatis,
 reddenda sit ratio. Ciconiæ tam
 garrulae sunt, quam quævis alia vo-
 lucres: nihilominus quando Mons
 Caucasus superandus est, omnes ob-
 mutescunt ex solo aquilæ illic hospiti-
 tantis timore. O si nos quoque ag-
 nosceremus vindictam, quam gran-
 dis illa aquila Christus Judex tumet
 de loquacitate nostra! Causa foret
 sufficiens in conspectu Dei obmutescendi.
 Interea, inquires, dum mille
 nos ineptijs, & irreverentijs Ecclesiam
 Dei profanamus, pro nobis orant
 Sacerdotes: Sed ad quid illorum no-
 bis prodest oratio! *Unus orans & Eccl. 34.
 unus maledicens: cujus vocem exaudiet
 Deus?* Chorus Clericorum pro popu-
 lo ibi congregato misericordiam
 rogat; populus è diverso penam &
 castigationem sibi deposcit. Uter
 illorum exaudietur? id vobis judi-
 candum relinquo.

VIII. Verum multò magis teme-
 rariâ hac libertate linguam superant
 oculi. Homo naturaliter ambulare
 incipit à dextrâ; sed vix ausim di-
 cere euntes ad Ecclesiam, omnes à
 dextrâ incipere. Quot sunt, qui non
 aliam ob causam eò vadunt, quam ut
 alios curiosè aspiciant, & vicissim re-
 spiciantur? sufficit interrogare for-
 minas, tanto cum vestium luxu illuc
 iatrantes. Hæc dicere nobis pote-
 runt, quod res est. Non nemo, nescio
 quâ in dignitate constitutus, multò
 splendidiore, quam statum suum, est
 nobilem, deceret, comitatu, & pompâ,
 aulam

Plut. l.
 de gar-
 ruli.

29.

BERNARDUS

aulam Caroli Quinti invisens, dicebat se Imperatoris videndi gratiā venisse: non ita est, respondit Carolus, hic non propter Imperatorem & aulam videndam, sed ut ab Imperatore & aulivideretur, huc advenit. O quā meliori jure, de Christianis modernis utriusque sexus id ipsum dici potest, præcipue illius, qui alias devoti nomen obtinuit ab Ecclesiā! Quando aliqua veneratione Populorum celebrior Sanctissimæ Virginis monstratur imago, magna fœminarum frequentia ab omni parte convenit in Templo; & si interrogentur, quò vadant, se Sanctissimam Matrem eo die exhibendam visuras, liberè respondent. Sed non est vestrum; habitus mendacium manifestat; non est enim vestitus illarum, quæ Matrem DEI videre prætendunt, sed quæ à filiis hominum spectari desiderant. Non dico, quasi festi dies modestum in unoquoque pro gradu suo non permittant suadentque ornatum. Sed in adornando tantum perdere temporis, tanto muliebri se onerare Mundo, tantâ se expolire vanitate, tam fastuosè Ecclesiam ingredi, eritne habitus hominis Deo supplicantis? Vestitus ejusmodi è diametro repugnat fini à Deo in Templorum structura intento. Deus Christianos ad loca sibi dicata convocat; ut ibi ejus recordentur; quia cum tanta alibi locorum à se donâ continuè accipiant, saltem in his locis seriâ animi gratitudine & amore Donatorem agnoscant, agnitumque eâ, quam tantopere amat, unione simul omnes collaudent.

Et Ecce, fœmina ista tam vano concepta vestitu ibi volunt deprecari de dicier, Ecce, Ecce, hæ sunt, &c. sicut ipsæ videri cupiunt, de se solis fœminas haberi, ab omnibus adorari, saltem omnium in se solas oculos vellent dirigere. *Quis tu mons magne coram Zorobabel? in planum.* Quis est ille mons adeò sui æstimatione inflatus, qui se magnum reputat in oculis fœstauratoris, non unius Templi, nolum fuit Zorobabel, sed totius gentis humanæ, morti adjudicata? & tamen verè ita est in te nostrâ. Fœmina superba in corde suo grande quiddam sibi imaginatur, nec solum cum homini agit cum familiâ, sed etiam quando in Templo in maximi Dei præsentia se sinit; nec tantum se grandem existimat, sed ab omnibus ut talis respici, solumque Deo, ejusque Sanctissimo nomini jure merito debita laudum præconia, nec non referatas Sanctis in celo adorationes; exornato fœctoris sacro attribui desiderat.

IX. Et verò tolerabile esset hoc malum, si intra simplicis vanitatis terminos se contineret; foret enim fœbris quidem gravis, sed non adeò unaliqua. Id quod cor meum affligit, est quod de vanitate aditus detur ad inopulationem. Veniant enim quaedam ad templa tam indecenter tectæ, ut non ad tollenda Mundi peccata, sed ad provocanda, Ecclesie videantur erectæ. S. Antonius Episcopus Florentinus sæpe fœminas habitu minus honesto vestitas, juvenesque eas spectatum congregatos è Templo expulit. Profectò non minor Zelus hodie ne-

P. SEGN
HOMO CRIST

cessit esset, nec potestas levior ad
tam graves abusus extirpandos. Et an
non indigna res videtur vobis, ubi in
Ecclesijs deberet foveri pietas, ibi ne
plene perdat, ab ipsdem abstinen-
dam? Mons Oliveti propter idola
à Salomone in eo collocata, mutato
nomine, *Mons offensionis* vocatus fuit.
Mons scilicet scandali & perditionis,
qui ante Mons Olivarum, Mons pro-
pitationis, & pacis dictus erat. Idem
nostris evenit Ecclesijs, si, uti jam cæ-
ptum est, talis profanatio continue-
tur. Quæ propter Indulgentias, Sacra-
mentis, Sacramenta & orationes oli-
varum erant montes, propter petu-
lantiam nihil recta hæc idola adoran-
tibus, non exigua cum honorum rui-
na, occasione tali depravatorum,
eventus sicut offensionis.

X. Hos inter abusus modò parvi
vobis facient. videntur irreveren-
tiam illorum, qui in Ecclesiâ cachin-
nantur, qui ibi comparent armis in-
struati, qui poplitem unum humi,
alterum sublimem gerunt: attamen
etiam illa, quæ tepiditas nostra parvi-
facit, exigua nos, quam de Deo habe-
mus, ultimationis redarguunt. Ideoq;
sancti acriter in has culpas invehun-
tur. Theodosius Junior Imperator in
medio Concilio Ephesino professus
esse non tantum arma intrando Ec-
clesiam, sed ipsam Imperij coronam
suis relinquere; cum his nostris tem-
poribus Sacerdotes nostri id à plebeo
homine obtinere non possint, quod
ante à tantis Monarchis factitaba-
bat.

XI. Interea hoc est devotionis

nostra obsequium, quod externo cor-
poris situ Deo exhibetur. Dummodo
non etiam, quod est intolerabilis, in-
terius cordis affectus deesset! non
tantum loquor de illis, qui Templâ
convertunt in fora, *Domum negotiatio-
nis*, stantesq; in conspectu Dei de rebus
domesticis solum & mercimonijs cogi-
tant. Magis horreo, dum gravissi-
ma illorum peccata considero, qui
absque scrupulo & timore Dei, mille-
nis impurissimis desiderijs assensum
præbent. Antiqui Solis Sacerdotes,
ut inquit Plutarchus, non nisi nocturno
tempore vinum bibebant, probro sibi
ducentes, inspectante sole illud labris
admove, *nefas putantes, vidente sole
vinum bibere.* Er Christiani in Divi-
ni hujus Solis præsentia (hoc est, ubi
accuratius videntur) non verentur. *si qua
imaginaria, aut quam alteri invident in pub. C.
se voluptatis poculo inebriare? Non despect.
est licitum pro solatio populi quan-
tumvis innocenti, in loco publico,
& Scen.
ubi Imperatoris collocata est statua,
erigere theatrum. At in Ecclesia, in
quâ Rex cæli non fictili representa-
tus statuâ, sed vivus & verus manet;
in Ecclesiâ dico, licitum erit Christia-
nis in corde suo profanum exstruere
theatrum, in quo Dei oculis tam in-
digna Sanctitate ejus exhibeant specta-
cula? Vides Redemptorem nostrum
ob falsorum quorundam Christiano-
rum ingratitude de novo ad an-
tiquam redactum indigentiam, quâ
eo, quod ne ipsis quidem bestijs deest,
carere debet, id est, non habere, ubi
maneat. *Vulpes foveas habent, filius Luc. 11.
autem hominis non habet, ubi caput re-
58.**

G 2 clinet

ERI
ianus.

elinet. Fera in campis investigata
 aſylum & receptum in ſylvis reperi-
 unt. Jeſus Chriſtus verò fugatus è
 campis, imò è compitis, domibus, ta-
 bernis & ab omni loco pulſus, ne qui-
 dem in iſpis Templis ſecuritatem in-
 venit: in Templis dico, in quibus
 latro aliquis, adulter, perjurus juxta
 Altaria quietè ſua gaudet libertate!
 Erant aliquando Eccleſiæ non tantùm
 Domus Dei, ſed ædes delictiarum, qua-
 les ferè cuncti ſolent habere Princi-
 pes, ubi inter rurales amantates prin-
 cipales aliquantiſper curas deponunt.
 Ita nonnulli ex illo Davidis loco col-
 ligunt, in quo dicit: *Ut videam Vo-
 luptatem Domini, & viſitem templam
 ejus.* Sed impoſterum ita non dice-
 mus. Eccleſias vocabimur loca præ-
 liorum, ubi plusquam lethalia hono-
 ri divino inſtiguntur vulnera, ubi qui-
 vis ſceleſtus ſalvus & ſecurus ſit, Deus
 autem non ſit. Famoſus ille filius
 prodigus, hucusque adoleſcentibus
 libertatis magiſter, meliore decoratus
 titulo, hos velut ceremoniarum magi-
 ſter instruere poterit. Ille quidem
 ſpurcâ vitæ licentiâ famæ ſuæ macu-
 lam inſiſit: *vivendo luxuriôſe*, ſed
 tandem Patris ſui honorem & vene-
 rationem tanti fecit, ut ad contrahen-
 das tot ſclerum labes longè ab illo
 abierit: *abiit in regionem longinquam,*
 ubi Adoleſcentes noſtri ipſiſmet
 Patris ſui præſentis oculos contriſtare
 non verentur; nec ſufficit illis, di-
 ſtantem à domo ipſius haram eligere,
 ſed ipſam Patris domum in haram
 convertunt.

XII. Accedit, malitiam harum in

Eccleſiis irreverentiarum è diemina
 adverſari honori & venerentia,
 quam Chriſtus in illis Patri ſuo
 læſti exhibet. Mirabilis illa invenio
 quâ Redemptor noſter ſub vitæ ſi-
 nem in ſacraſſimo Sacramento mi-
 re nobiſcum, decrevit; præter Fide-
 um ſuorum ſolacium & confortatio-
 nem, pro principali motivo habet glo-
 riam, in Patrem redundantem. Num
 enim in mentem vobis venire debet
 Chriſtum in ſacroſancti hoſtia mu-
 nere otioſum, nihilque operari,
 aut quaſi dormite: imò divinx
 Majeſtati Chariſſimi Patris ſui omnibus
 horis per Chriſtianum orbem univer-
 ſum, in omnibus, ubi reſidet Eccleſia,
 immenſum reddit honorem; in eo
 ſanctiſſimum Sacramentum perpetuum
 gloriæ ſanctiſſimæ Trinitatis ſibi
 tributum. Hæc eſt illa gloria, quæ
 ab Eccleſiâ *Magna* vocatur, & ideo
 ideo ſicut ob modum talem reddenda
 gloriam, quem in ſancto Miſſæ ſacrifi-
 cio ab ipſo accepit, obligatum ſibi
 agnoſcit ad gratias agendas: ita tota
 exultabunda proſteritur: *gratias ago
 mus tibi propter magnam gloriam tuam.*
 Gloria illa, quam omnes Angelorum
 Chori ſanctiſſimæ dant Trinitati in-
 cellanter exclamantes, *Sanctus, San-
 ctus, Sanctus*, per ſeipſam verè gloria
 eſt ſuprema, ſed magnitudini Dei com-
 parata, quid eſt? fumus dici poteſt
 quæ ideo non incongruè ab illâ ſe-
 mus dicta eſt: *Domus Dei repleta eſt
 fumo.* Quia quam habet fumus cum
 Divinæ lucis ſplendore proportio-
 nem, eandem cum Divinæ magnitudi-
 nis excellentiâ celeſtium hierarchia-
 rum

P. SEGN
 Homo Crisi

Pſ. 28.

Luc. 15.
 23.

ram habent præconia. Christus igitur solus tantum, quanto digna est, honorem in sanctissimo Sacramento Divinitati exhibet, in quo ad eam adorandum Deus se humiliat, efficitque, ut summa illius altitudo ex profundissima Christi demissione elucescat. *Per ipsum, cum ipso, & in ipso, omnis honor & gloria; omnis gloria possibilis à Christo speciebus Sacramentalibus velato DEO redditur.* Quia scilicet Persona honorum exhibens sublimior esse non potest, cum sit aequè Deus ac Pater, & demissio, quæ ad honorem istum defendendum descendit, depressior esse non potest. Primum, quia in Eucharistia, velut in quodam dolorosa mortis Christi memolyno, omnes injurie, approbriæ, omnes admirandæ humiliactiones, in Passione sua toleratæ, quæ in synopsi comprehensa sunt; deinde in ineffabili hoc mysterio simplicis hominis voci è cælo se vocantis obediendo, novè Spiritum suum subjectione submitte; corpus gloriosum se dem ad dexteram Patris in tantum deprimat, ut ad minimum punctum redeat, nec sine destructione magis possit minui. Quare si Deus plus ab humilibus, quàm ab ullis alijs, honoratur & vos ipsi judicate, qualis sit ille honor, qui Patri cælesti à Filio suo exhibetur in tam miro humiliationis statu, ut verè quasi annihilatus dici possit, *exinanivit semetipsum*, protestando Divinam excellentiam dignam esse, quæ à Deo sic gloria sua spoliato & exhausto, nec solum homine facta, sed etiam in hominis alimentum converso, honoraretur. O quanta est hæc mysteriorum divinorum magnitudo! ô quan-

tum mentium nostratum capacitatem superat! Angeli in cælo revelatâ facie tantam intuentes magnitudinem, in Templis nostris, ut ex variâ variorum, qui eos viderunt, habetur relatione, in terram se prosternunt, adorantque, dum Christiani nostri erecti stant instar stipitum, *Centena millia Dan. 7. assidebant ei*, inquit Propheta; ad terram usque in Ecclesijs nostris inclinati se projiciunt, quasi à Jesu Christo in honorem Patris sui tantopere humiliato se quoque profundius abjicere addiderint, eodem præfuso modo, quo quando Princeps ab equo in terram descendit, nullus est Aulicorum, qui non quamprimum Principis sequens exemplum, ex equo in terram se demittat. Jam verò in Ecclesia Deus homo cum totâ curia sua cælesti, cunctisque Paradisi Principibus sese humiliat; ubi tamen eodem tempore vilissimus vermis recto capite intrat Templum liberè, ibi vagatur, ridet, nugatur, blanditur, indignisque colloquijs, aut saltem indignissimis desiderijs & delectationibus loca sacra profanat, Deique præsentiam, qui thronum ibi suum constituit, temerarijs ausis contemnit. Quis illum inter honorem, qui à Christo Patri suo cælesti exhibetur, & irreverentiam ab iniquis hujusmodi Christianis exerceri solitam, satis assequetur diversitatem? quis explicabit, quantum hujus temeritatis malitia ipsa hac comparatione crescat? non videtur humana perversitas ulterius incrementum capere, tantis se contaminando delictis, nec patientia Divina

G 3 ampli-

ERJ
ianus.

amplius tolerare posse. Neque enim video, quemadmodum Divinum hoc commercium iniquius violari possit, propter quod, ut initio dixi, exercendum, Ecclesie quasi totidem beata emporia, exstructa sunt.

III.

XIII. Alter finis ob quem exstructa sunt Ecclesie, est, ut à DEO omnia bona recipiamus. *Da & accipe*, atque adeo totum, cælum inter & terram stabilitum, complectur commercium, ut in præmium præstitorum DEO obsequiorum bonis ab ipsius gratia manantibus potiamur. *Da & accipe, & iustifica animam tuam.* Jam dixi vobis, Deum in Templis velut in terreno versari Paradiso; quare sicut in cælesti illo ab omnibus beatis Spiritibus debitas recipit adorationes, ita & in sinum eorum bonorum omnium abundantiam effundit: eodem modo in cælis his terrestribus gloriam & honorem exposcit, ut divitias bonitatis suæ amplissimè nobis largiatur. *Da & accipe.* Verum est DEUM in omnibus locis benignam Misericordiam suam exhibere hominibus, sed ista Misericordie multitudo, quasi beatissimus torrens, in locis sacris abundantius effundendus reservari videtur.

Ps. 5. 8. Ego autem in multitudine Misericordie tuæ, introibo in domum tuam, inquit David. Sol in omni loco splendet, & in omni loco calefacit, sed non ubique producit aurum, nec æqualiter homines locupletat. Et quam ob causam putatis Ecclesiam à DEO vocari Domum Orationis? *Domus*

mea Domus orationis est. Ideo inquit S. Chrysostomus, vocatur ita, prout etiam quia communiter alibi non tam beate possunt orare homines; deinde non tantà cum facilitate alibi preces exaudiuntur. In Ecclesia, ut vult S. Thomas, gratiores sunt supplicationes nostræ DEO porrectæ ob multorum simul supplicantium unanimitatem secundum promissionem à Christo factam: *Ubi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum.* Ideo populo Christiano plus utilitatis afferunt Ecclesie, quam olim Deus Israelitis, quæ in dubijs de celo debebat oracula, veniam admittentium impetrabat peccatorum, denique in cunctis nullo non die occurrentibus protegebat necessitatibus. Primò in Ecclesia Divina nobis manifestatur voluntas, tum per internas inspirationes, quibus ad audiendam Dei voluntatem corda disponuntur, tum per externam ministrorum suorum vocem, qui vel privatim in confessionalibus, vel publicè à Cathedris Divinae decernunt Oracula. Insuper in templis peccatorum obtinetur remissio, cum quoad culpam mediante Pœnitentiæ Sacramento, tum quoad penam, non ipso tantum Sacramento, sed meditationibus etiam Indulgentijs. Quæ causa est, cur Tempia aequiparentur fontibus ab unicornu medicatis: *adificavit sicut unicornum sanctissimum suum in terrâ, quam fundavit in secula:* quia fontes hi velut antidotum contra omne peccatorum virus nobis prodant. Denique templa exstructa sunt, ut contra quæcunque pericula certissima

facit refugia, juxta illud Dei promissum, de cor & oculos suos ibi fixurum: *Ut permaneat ibi oculi mei & cor meum cunctis diebus.* Oculi, ut vigilent super nos, cor, ut summo cum amore nobis succurrat.

XIV. Hæc sunt illa bona, quæ in sima nostros omni tempore effunderet, si leges fortunatissimi illius committeret. Deum inter & homines stabiliti observaremus. Irreverentia verò, quibus loca sacra profanantur, nubes sunt, quibus divini roris descensus tantique vigoris vivificantis inebriatio impeditur. Rem non exaggero, audite. *Quia Domus mea deserta est, inquit Dominus exercituum, propter hoc super te prohibiti sunt cali, ne darent rorem.* Si sola templa ob exiguam Christianorum inibi convenientiam frequentiam deserta motum Deo essent sufficiens, necessariam nobis opem negandi, considerate, an non potiore habiturus fueratis, suas nobis obtutandi aures, videns has ipsas Ecclesias non solum desertas, sed profanatas, sed minore etiam cultu, quam vile tugurium, tractatas esse. *Prohibiti sunt cali, ne darent rorem.* Non miremini an non esse steriles; potius miremini, a quo sterile esse cor vestrum, tam parùm utilitatis vobis provenire è Sacramento, semper effecti pejores, numerum & multitudinem peccatorum augeri, an non quæque ipsi quasi sentibus implexam respiceret: Cali sunt aerei, nec ut aqua emolliant, pluvias spargunt; quæque mandatum est, ne pro vobis intercedant. *Tu ergo noli orare pro populo hoc, & non obsequeris mihi.* Tam

torum malorum causa est sacrorum locorum contemptus, scandalaque, quibus quotidie contaminantur. *Ps. Jer. 50. 30.* *Suerunt offendicula sua in domo, in qua invocatum est nomen meum, ut polluerent eam: ideo ecce dies venient, dicit Dominus, & quiescere faciam de urbibus Juda, & de plateis Jerusalem vocem gaudij: in desolationem enim erit terra.*

XV. Quamquam non foret magnum, si tantum ob profanatas tot noxis Ecclesias bona ibidem à Deo preparata perderemus; magis dolendum est, propter eas sapius totam gentem omnium malorum procellis inundari: ita ut iratum cælum non solum beneficium rorem & pluvias cohibeat, sed flammam & fulgura in perniciem nostram excoquat. Non absque mysterio templum Hierosolymitanum in t. 2. ar. formâ Leonis fuit ædificatum, unde *mont. de Ariel* dictum fuit, quod est *Leo Dei*; templi mysterium autem fuit, ut omnes nos-

sent, Deum in templo tanquam Leonem respiciendam, eamque illi futurum Leonem, à quo debito honore & timore non esset colendus. Audite, an non digni Leone irâ effertato sunt rugitus illi, stragesque congruæ:

Pro eo, quod sanctum meum violasti in omnibus offensionibus tuis, & in cunctis abominacionibus tuis, ego quoque confringam, & non parceret oculus meus, & non miserebor. Ita Dominus infelicem alloquitur Jerusalem, & paulò post, cum monstrasset eidem Prophetæ puellas plorantes in Templo, & Adolescentum se deperuntium amore suspirantes, & Juvenes, qui ut ama-

hij

IERI
ianus.

Ezech.
8. 18.

sijs blandè arriderent, formasque contemplantur, Sanctuario suo magno cum despectu dorsum obvertebant, has tremendas subjungit voces: *Ergo ego faciam in furore meo: Quasi diceret: ego par pari referam, sicut temeraria sua audacia me despexerunt, ita & ego in furore meo illos disperdam. Non parcat oculus meus, nec miserebor. Misericordiae non recordabor, et si contentissimè clamaverint, aures meas obturabo. Cum clamaverint ad aures meas voce magna, non exaudiam.* Et de facto videbitis hos rugitus effectum suum consecutos esse. Certum est, cum mortalis in terris ageret, licet instar agni esset mansuetissimus, ut omnibus se humilis patientiae exemplar proposuerit, *discite à me, quia mitis sum & humilis corde: Nihilominus cum quid de puniendis Sacerarium Edium profanatoribus statuendum esset, plus quam Leonem se ostendit: ille primus vindicatricem applicuit manum, factoque sua manu flagello unà omnes eiecit.* Figura haec fuit illius, quod quotidie contra hos ipsos insolentes profanatores caelum intentat, quos, ut inquit S. Thomas, flagello, triplici poenarum genere contexto, castigat, peccati permissione, punitione privata, & publica. Triplex hoc malorum genus in se aliosque derivant locorum Deo dedicatorum contemptores: non enim ob talem contemptum illos solum, sed etiam propter eosdem, universali calamitate, quae non distinguit inter grana frumenti & Zizania, oppressos punit innocentes. De facto clarè id colligi-

tur ex horrendis terrae motibus, quibus saepissimè Deus injurias Templi illius vindicat; his etenim concessio- bus ruinam primo loco passus sum Ecclesia. Populus in ijs congregatus oppressus est praeter reliquos alibi exultantibus. Aliàs in hujusmodi terrae motibus solas contingit immotas remanere Ecclesias, omnibus alijs civium aedificijs collabentibus, ut constat praeter ceteris de Templo S. Gregorij Turonensis in Neocaesarea. Sed nihilominus haec temporibus facilius domus persistunt, quam Tempia: haec enim loquor plus quam illa severiorem merent vindictam. Fortè aliqui velint aliquam aliam tentare investigare causam, sed vix ullam inveniunt. Et ecce ab ipsiusmet ore Dei nobis manifesta. *A sanctuario meo incipite.* Vindicta primò sumatur à Sanctuario, à quo culpa incipit; contemnetur strage domus Dei, quae primò scandalis contaminata est; caeteris veribus impleatur, in poenam tot animarum ibi occisarum. Quapropter Profanatores Ecclesiarum iure merito hostes boni publici dicendi sunt, divinam provocantes Iustitiam, ut praeparatà omnibus à Misericordia bonorum abundantia, malorum omnium diluvium supra capita nostra effundat. Et sicut qui fontes publicos veneno interfecisset, minus damnus esset, quod sibi soli, quam quod tot alijs intulisset; ita tolerabilius est malum, quod temerarij isti, de quibus loquimur, accersunt, in comparatione illius, quo omnes alios involvunt. Considerate ergo, an non tales in veritate omne in-

ter Deum
meritum
nocentium
iporum
hominum
subire co
XVI.
Christi
voluer
natoribus
esse Zeli
vare volu
in memo
na com
in Zelu
fuit eni
fuit, eff
tumendu
Thomas
nisi am
alioque
tando fo
guari r
modo ira
quasi ha
alioque
que: qu
quo olim
de adbu
trarias
nos, de
Amor es
il cum i
ris Divi
nientos
tempore
ab ipso
circumf
omnium
Amore
R.P.

ter Deum & homines infringant commercium: dum etiam velut loco innocentium illud rumpunt, qui licet ipsorum delictis non consentiant, nihilominus saepe poenae illorum partem sibi coguntur.

XVI. Atque hæc causa est, cur Christus Dominus noster ostendere voluerit supplicia Ecclesiarum profanatoribus inflicta, divini effectum esse Zeli; & singulariter illud observare voluit discipulos suos, revocando in memoriam illa verba: *Zelus domus tua comedit me.* Magnum in hac voce Zelum continetur mysterium; significat enim justissimam puniendi causam, effectumque poenae magnopere commendandum. Omnis Zelus, inquit S.

Thomas, si bonus est, est motus animi ad amore benevolentiae procedens, adeoque personae, quanto fortius amat, tanto fortius amati commoda impugnant resistit, ita ut hoc loquendi modo ita, quæ à Zelo accenditur, sit quasi flamma ingenti folle animata, adeoque vehementius urat consumatque: quare in casu nostro Zelus ille, quo olim Dominus noster movebatur, sic adhuc ad vindicandas Domus suæ injurias commoveatur, ex duplici erga nos, & Patrem amore proficiscitur. Amor erga Patrem ad commissos tantæ cum impudentiâ à sordidis creaturis Divinae praesentiae contemptas puniendos illum incitat, illo quidem tempore interrogatos, quo Pater cælestis ab ipso Filio suo, totaque Angelorum circumstantium curiâ, tam profundâ omnium demissione honorabatur. Amore erga nos movetur, ut omnia,

R. P. Sægeri Christi. Instr. Tom. III.

quæ Templorum profanatores Divinae objiciunt beneficentiae, impedimenta auferat, qui illos, ut ita dicam, discindunt canales, per quos tantâ supra homines abundantia sese diffunderet, qui locum, tanto cum emolumento hominibus ad tractandum cum Deo destinatum in infernale antrum, forumque Diaboli commutant. A duabus his erga Patrem, & nos fratres suos amoris fornacibus voracissima istius Zeli erupit flamma, quæ penè cor ejus consumpsit olim, binisque vicibus brachium armavit ad temerarium pessimorum horum profanatorum scelus, propriâ manu castigandum. Qui propriâ manu puniendi modus satis demonstrat, vindictam istam à Zelo profectam esse. Non enim solet Dominus castigare propriâ manu servum in reliquos servos delinquentem; plectit ejus operâ, ad quem id ex munere spectat; verum si à servo conjugem suam videt invadi, propriâ manu stricto ferro illum aggreditur, prosternitque. Ideo Christus solus, propriâque manu à violatoribus reverentiae locis Sacris debita vindictam sumpsit, quia amoris ad iram provocati vindicta erat. *Zelus domus tua comedit me.*

XVII. Quid ergo nunc dicitis Charissimi? Quid videtur vobis de peccato tam exorbitante, tamque temporibus hisce communi, Deum in templis suis offendendi? Originem omnino sceleris in se tam grandis, tamque salutis nostrae nocivi optatem cognoscere. *Quid est, quod dilectus meus Jer. 17. in Domo meâ fecit scelera multa?* inquit 17.

Dominus. Et vos contenti eritis, ut

H his

hic sub finem his ipsis à Deo prolatis interrogem verbis, unde tam exiguus Ecclesijs honor? *quid est?* Fortè non docet Fides suprèma Divinæ Majestati deberi Reverentiam, tantoq; magis, quanta clariora & certiora omnipotentis suæ præsentia ostendit signa? Fortè in cordibus nostris non loquitur Fides, vos semper præsentissimo Dei indigere auxilio, Ecclesiamq; ad id impetrandum, locum esse aptissimum? Quare ergo datâ operâ cæcutitis, ut in nullo alio loco minorem Deo velitis exhibere honorem, quàm in Domo suâ propria? Quomodo vobis ipsis tam inimici facti estis & crudeles, ut cum supplici obsequio largam à Deo electionem petere deberetis, omni quasi momento impudentibus modis vindictam exposcatis?

XVIII. *Quid est, quòd dilectus meus in Domo meâ fecit scelera multa?* Considerate obsecro, vos non tantum à Deo fuisse amatos, sed etiam dilectos, id est, amore præcipuo & privilegiato amatos, interque omnes populos ad locum in Christi nitatis corde possidendum electos, ut in eo fidei perfectioris, & purioris spiritibus fruere mini. Et Populus hic adeò dilectus tam sit ingratus, ut majori, quàm ulla alia Natio, tam sanctam, cujus tam solennem fecit professionem, contemptui habeat Religionem, magisque Deum suum despiciat? Judæi Religionem dici possunt habuisse imperfe-

Etiam, licet veram. *Nihil enim ad perfectum adduxit lex:* Nihilominus tanto in honore habuerunt Templum suum, ut tenerrimo cum pietatis sensu

iplos parietes & pavimentum calcarentur. *Placuerunt servum tuum lapidari:* Imo ipsi Gentiles, ut testatur Justinus Martyr, nudis pedibus insulebant intrare templa, rigorosissimamque in ijs servare silentium, quemadmodum hodieum etiam nudipediti & taciturni in Moschæis, quas dicunt suis adfunt Turcæ. *Dilectum autem meum in Domo meâ fecit scelera multa.* Et populus Christianus, tantis à Deo effectus favoribus, minori dignitate respectu Domum Dei, quàm stercorarium rustici alicujus tugurium? *Quid est, quid est?* Quomodo unquam fieri potest? An forte antiqui Christiani tam prava nobis reliquerunt exempla, qui integras noctes vigilantes orando transegere in templis; qui sic accedentes Altaria tremebant, quasi eandem, quam Angeli altissimo Dei throno exhibent, amularetur venerationem, terribilem quidem cunctis, potissimum tamen ijs, qui eum circumdant. *Terribilis super eos visus est, qui in circuitu ejus sunt.* Nos verò progenitoribus oriundi tam sanctis, nos eodem Fidei lacte educati, eadem doctrinâ imbuti, tantum ab eorum degenetamus moribus, tantoque minori cum reverentia tantoque agimus cum Deo, quanto eidem viciniores nos sistimus. *Quid est, quòd dilectus meus in Domo meâ fecit scelera multa?*

XIX. Advertite bene, peccata in templis commissa non solum vocari peccata, sed scelera, quia ob sacri circumstantiam loci, tum in-

P. SEGN
HOMO CRIST

hunc Dei, tum corporalem Christi
 in Sacramento praesentiam culpae
 ordinaria redduntur enormes, & qua-
 si sacrilegij exhalant foetorem. *Vi-
 detur ad DEUM pertinens leve est*, di-
 cebat sanctus Salvianus Episcopus,
*quod culpae exiguum videtur, grande
 hoc facit Divinitati injuria.* Quid er-
 go mali est, dicetis mihi, parumper in
 templo garrire, ridere, blandis alios
 intueri oculis, amorem conciliare?
 bene apparet, vos nec loci, in quo e-
 stis, nec Deitatis ibi praesentis recor-
 dati, quomodo enim leve dici potest
 illud, quod ibi Deus omnipotens de-
 ficit? Olim non solebant Judaei
 permittere greges pascere circa mon-
 tem Horeb, ob reverentiam illam Deo
 debitam, quod ibi semel Moysi ap-
 paruerit. Et Christiani licitum sibi
 putant omnes sensus suos, linguam,
 oculos, aures millenis pascere curiosi-
 tatis, & ob illum finem intrare tem-
 ple, ubi non tantum semel Deus suam
 nobis declaravit voluntatem, sed sem-
 per praesens ipse aut peccata ibidem re-
 mittere, aut vindicare?
 XX. Quid jam dicemus de pecca-
 tis, quae solo committuntur corde, aut
 inordinatis, aut complacencia
 & consensu? Quanto magis inter-
 ceperant abominaciones Templi, tan-
 to majores, loquens Ezechieli, illas
 appellat Deus. Ita majores in Eccle-
 sia committuntur transgressiones, minus
 solliciter astantium parent oculis.
 Ad cognoscendas illas & investigan-
 das, oportet, inquit S. Hieronymus,
 facere id, quod jubet Deus, scilicet
passare murum, fode parietem & per

hanc aperturam id, quod est abscon-
 ditum, intueri, hoc est, per blandas
 illas oculorum nictationes, per risus,
 & gestus adeo indecentes de cordis, la-
 sciviam occupati, perveritate judicium
 ferre. Haec igitur sunt abominatio-
 nes magis execrandae, aut saltem hu-
 jusmodi, quae sicut facillime commit-
 tuntur, ita crescentes numero poenam
 augent. *Scelera multa.* Si non etiam
 addere velimus, eum, qui domi suae,
 vel ruri delinquit, unum solum com-
 mittere peccatum; qui vero in Ecclesia
 scandalizat alios, multorum fieri pec-
 catorum reum: eodem profus modo,
 quo, qui in mediâ plateâ legem trans-
 greditur, unico in legislatorem pec-
 cato delinquit, qui vero in palatio Re-
 gio, in conclavi, & coram Regis thro-
 no, in oculis Domini sui legem infringit,
 tot legislatori dici potest inferre
 injurias, quod ibi circumstantias con-
 temnit. *Quid est, quod dilectus meus
 in domo meâ fecit scelera multa?*

XXI. Hoc tempore talia non per-
 penduntur, quia oculi veterno clau-
 si tenentur. Quamprimum Jacob
 è notissima illa visione evigilavit, cla-
 rissimè loci, in quo dormiverat, san-
 ctitatem agnovit, tremensque ex-
 clamavit: *Verè Dominus est in loco isto, Gen. 28.
 & ego nesciebam.* Adhuc vos charissi-
 mi, ignoratis, ubi jam sitis, quia som-
 no indulgetis: ubi vero vix hanc vitâ
 functi, apertis oculis coram Divino tri-
 bunali comparituri estis, heu quantus
 temeritatis vestrae stupor, pudor que
 vos invadet? Erant profectò, dicetis
 tunc, sanctae illae Ecclesiae, quas nos
 tam protervè profanavimus: Erat ve-
 H 2 re

ERI
 anus.

re ibi in personâ præfens Judex meus : ego verò illi tanto cum opprobrio toties dorsum obverti : Erat ibi verè balneum cunctis apertissimum pro peccatis ablendis per Indulgentias, Sacrificia & Sacramenta : ego verò stultus & salutis meæ inimicus, qui saluteris hisce undis vulnera mea curare debueram, ibidem ea multiplicavi ! Miserrimum est, quòd nec tantum solatij aut effugij vobis relinquendum sit, ut dicere possitis : nesciebamus, & ego nesciebam : nimis enim clarè loquebantur Concionatores, ipsa locus sacris adornatus imaginibus, ipsa Altaria & apparatus, ipsi soli & nudi lapides debita tam tremendæ Dei habitati

tioni Reverentiæ vos admonerent. Non permittam, Charissimi, ut posterum sic vos geratis : *Terribile est locum iste : non est hic aliud nisi domus Dei & porta cali.* Si Ecclesia est Domus Dei, volo, ut perpetuum ei honorem & venerationem deferamus, & porta est, per quam nostræ ascendere supplicationes in cælum, & obtinere descendant benedictiones, volo, ut leges à Christo pro venerando hoc commercio stabilitas, servemus inviolatas, ut salute & sanctitate in hoc Mundo locupletati, acquiritarum divitiarum fructu æternum gaudemus in cælo.

Da & accipe, & justitia Animate tuam.

DISCURSUS V.

De Sacramento Baptismi.

I Res sunt pharmacorum species ; alia morbo jam præfenti medentur ; alia ab infectione præservant, alia denique valetudinem restaurant, spiritus vitales augent & corroborant. Quare Dominus noster Jesus Christus, ex suavissimis, quibus amorem sui cordibus nostris instillare voluit, titulis, omnium etiam Animarum Medicum se professus est. *Misit me, ut mederer contritis corde.* Ideo ut muneri huic à se suscepto ritè fungeretur, efficacissima omnium generis pharmaca ex Sanctissimo Sanguine suo composuit. Hac

sunt septem Sacramenta ; ex quibus Baptismus, Penitentia & extrema Unctio, peccati originalis & actualis, omnibus communia remedia sunt : Matrimonium & Confirmatio pharmaca sunt præservativa ; illud inordinatam carnis refrenat concupiscentiam, hoc appetitûs irascibilis debilitatem confortat. Ordo denique & multo potius Eucharistia sanitatem, per alia Sacramenta jam acquiritam, velut confortativa promovent & perficiunt. Nisi etiam adjungere velimus, ab Eucharistia, ad quam tanquam ad finem, reliqua Christus instituit Sacramenta, illorum omnes participati fructus, dum Animas crebrâ ejus sumpcione fruunt.

P. SEGN
Homo Cris

Jf. 61. 1.